

Adéu Quimet

Em pregunto quantes cites per dinar amb amics han quedat anul.lades amb la teva desaparició. Als que som una mica aprensius, quan ens falta de cop algú tan estimat com tu, de sobte, tot el que ha passat els últims dies se'ns apareix com un mal pressagi. No fa ni tres dies que passejava per la Barceloneta recordant fabuloses sardinades amanides de bona conversa i moltes moltes rialles al voltant del porronet i l'ampolla de gasosa. En cada dinar et deia que havies d'escriure les teves memòries, i tu, amb aquell somriure sorneguer de lladre em deies que no calia. I ara que ho penso, durant tants anys no havies fet altra cosa que recitar-nos-les als privilegiats que vam compartir estones amb tu.

En aquest moment, a part de la ràbia per no haver pogut tenir una última conversa, només et puc dir gràcies. Gràcies pel privilegi de la teva atenció i la teva companyia, per la teva didàctica humilitat. Gràcies per presentar-me en el seu dia als jerifaltes d'algun gran banc com "una excel.lent periodista" quan amb prou feines sabia fer una entradeta en condicions, per explicar-me les beceroles del periodisme econòmic i de tantes altres coses, per revelar-me l'itinerari indispensable per menjar bo i barat a Barcelona i, sobretot, gràcies per descobrir-me l'acepció més correcta de la paraula amistat.

Tampoc he pogut esbrinar com t'ho feies perquè tothom et reverenciés allà on entraves, fos una roda de premsa o un bon restaurant, amb la teva figura balancejant, carretejant diaris sota la teva gorra de partisà, ni tampoc per aconseguir que, malgrat la teva fidelitat indeleble als amics i el teu to moderat, no et faltés tampoc un no sé què de gitano àcrata que s'ho sap fer per no acabar de pertànyer a res ni quedar-se amb ningú. Has sabut viure, però també has lluitat molt sense fer-hi el ploricó. Sobretot, has estat, i això t'ho envejo profundament, un esperit lliure.

Salut, Quimet, t'enyorarem molt

Marga Moreno